

SONCE, OPTIMIZEM, SMEH

Turobno nedeljsko jutro. Zimsko – hlad in sivina, hribi zaviti v sivo kopreno. Tudi vremenska napoved ne preveč obetavna. A kaj bi to. Doma bom še vedno lahko. Kadar bo, recimo, deževalo. Ali pa bodo na obzorju neodložljive obveznosti. Ali pač kaj drugega. Danes pa ni eden takih dni, zato – kar nahrbtnik na rame in gremo.

Vožnja proti Preddvoru ni obetala kakšnega prijetnega vremenskega presenečenja, a kaj bi to, oblaki mi ne bodo krojili nedeljske svobode. Parkirišče v Mačah (začuda) precej polno. Seveda, cesta od parkirišča proti studencu je kazala zimsko podobo, zato je večina pustila avto spodaj. No, mene še ob lepem vremenu ne mika, da bi svoje vozniške sposobnosti preverjala tam, kjer stoji prometni znak, da je vožnja prepovedana. Sem pač ziheraš. Kar je včasih pametno, velikokrat pa neumno. A kaj bi to ...

Prav zgodnji z Alenko nisva bili, zato sva srečali kar nekaj planincev, ki so se že vračali. Vsi nasmejani in dobrovoljni. No, pa prvi so tako ali tako v dolini že takrat, ko jaz še le dobro vstanem. Aja, pa previdni so bili tudi, saj je bila cesta prijetno poledenela, zato korak negotov in kakšen pristanek na zadnji plati neizogiben.

Do studenca sva se že prijetno ogreli. Vreme je sicer še vedno kazalo svoj zlovoljen obraz, pa se nisva pustili preveč motiti. Včasih grem od doma zato, da grem nasproti soncu, včasih zato, ker se mi ponuja prijetna družba. No, včasih pa tudi zato, da pač nekam grem. In to nedeljo je bil vzrok odhoda prav ta – da pač nekam grem v prijetni družbi iskat energijo, iz katere bom črpala čez teden.

Redkim pohodnikom, ki so sestopali, se je brez izjeme na obrazu risal nasmešek in večina nama je namenila nekaj spodbudnih besed. Ko sva enega od njih povprašali po vremenu, nama je, nejevernima Tomažema, zagotovil, da je na Kališču sončno. Koliko dodatne energije nama je vlila ta novička! Pa ne le sonce, tudi v koči je nadvse živahno, in obeta se celo glasbeni nastop »v živo«, so dodajali vsi po vrsti. Prav prepričani, da govorijo resnico, nisva bili, a kaj bi to. Na vrh sva bili tako in tako namenjeni, če naju tam čaka še toliko prijetnih stvari, toliko bolje.

Kako se nama je prikradel nasmešek na obraz, ko se je sivina v resnici začela trgati in so se skoznjo prebijali prvi sončni žarki, prav sramežljivo se je začela kazati modrina. Torej je le res – na Kališču je sonce! Prinašali pa so ga tudi vsi planinci, ki so se vračali v dolino. Ni jih bilo prav veliko, torej bo najbrž kar držalo, da se v koči nekaj dogaja ... In jih, poleg sonca seveda, zadržuje, da se še ne vračajo v dolino.

Ustavili sva se na razgledni točki. Nad nama modrina, svetloba in optimizem, zasneženi Julijci v daljavi, s soncem obsijan Storžič tako rekoč na dosegu roke, dolina pa prekrita z nepredušnim pokrovom. Kakšno razkošje je biti tu gor, kakšen privilegij, ki se ponuja skoraj vsakomur, a ga marsikdo ne zna izkoristiti. Kakšno bogastvo občutij, za katera se je sicer treba malo potruditi, a ob pogledu v dolino ... Vsaka beseda bi pokvarila čar doživetja.

Ko sva prispeli do koč, so se obeti potrdili. Koča polna ljudi, prijaznih in nasmejanih, toliko se jih že dolgo ni gnetlo v njej, a za vsakogar, ki je vstopil, se je našel prostor. Koča je pokala po šivih – pa ne le zaradi množice obiskovalcev, še mnogo bolj od neskončne pozitivne energije, ki je kipela od vsepovsod in h kateri je prispeval svoj delež prav vsak. Posebej pa seveda razigrani muzikontarji, plesalci, pa seveda Marjan in Irena ... Nalezljiva energija. Pa ne le tokrat, na Kališču je vedno tako.

Da so se baterije napolnile, je na koncu poskrbelo posedanje na terasi, srkanje kavice, pogled v jasno nebo in na zasnežene Julijce ... In na drugi strani pogled v dolino, sivo in zatoхло.

Če se čez vikend na tak način napolnim z energijo, potem naslednji vikend sploh ni več tako daleč ...

Irena